

ODLOŽENÉ LÍBÁNKY

LAUREN ROWE

BARONET

Odložené líbánky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Lauren Rowe

Odložené líbánky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LAUREN ROWE

Copyright © 2026 by Lauren Rowe

Translation © Jana Divišová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2925-3

ISBN e-knihy 978-80-269-2929-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2930-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2926-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Všem mým čtenářům, starým i novým.
Jsem vám všem vděčna za vaši lásku k lásce.*

PRVNÍ KAPITOLA

IRIS

„KDO SI DÁ POSLEDNÍ SKLENÍČKU?“ zeptá se Tatiana a zvedne skoro prázdnou láhev drahého šampaňského – poslední ze tří, které přinesla jako svůj příspěvek k dnešní rozlučce se svobodou.

Oslavit se mnou poslední noc svobodné ženy přišly moje čtyři družičky – dvě nejlepší kamarádky z vysoké Tatiana a Kaylee, moje nejlepší kamarádka od základky tady v Orchard Blossom Harper a Brandonova mladší sestra Delilah, které je devatenáct. Slavíme v domě mého táty, skromném, útulném domě, kde jsem vyrostla. Staromódní pyžamová party.

Abychom měly pro náš holčičí večer trochu soukromí a dost volných postelí, byli táta a brácha tak laskaví, že se rozhodli přespat v jediném hotelu v našem městě. Táta a Atlas ovšem řekli, že to udělají rádi, protože v hotelu pořádá dnes večer můj ženich pokerovou party „jen pro kluky“. Typický Brandon.

„Iris?“ osloví mě Tatiana, která se ujala role barmanky, a nakloní ke mně hrdlo láhve. „Jako nevěsta máš přednost.“

Zavrtím hlavou. „Je to nejlepší šampaňské, jaké jsem kdy pila, ale nechci riskovat, že bych se zítra cítila třeba jen maličko opilá.“

„No, když nikdo jiný pít nebude,“ řekne Kaylee, naše místní *party girl*, „tak já ano.“

„Jasně, my dobře víme, že to vypiješ, ty alkoholičko,“ škádlí ji Tatiana. „Říkala jsem si ale, že nejdřív nabídnu *nevěstě*.“

Kaylee se směje a obrací se na Delilah, moji plachou budoucí švagrovou. „Chceš se se mnou rozdělit o poslední skleničku?“

„Ne, jen jdi do toho,“ opáčí Delilah. „Jsem ještě větší srab než Iris.“ Aby dala svému názoru náležitou váhu, vstane z pohovky a protáhne se. „Je čas jít spát, dámy. Alkohol mě vždycky uspí.“ Usměje se na mě. „Až půjdeš do ložnice, nemusíš potichu. Spím jako dřevo, zvlášť když jsem pila.“

„Přijdu brzo. Chci se pořádně vyspat.“

Poté, co Delilah zmizí v chodbičce, nakloníme se s mými třemi nejlepšími kamarádkami k sobě a šepťáme si, jak je rozkošná a jaké mám štěstí, že kromě manžela získám i milou sestru.

„Hej, Iris?“ strčí Delilah znovu hlavu do obývacího pokoje. „Můžu si půjčit zubní pastu? Zapomněla jsem si ji v hotelu.“

„Měla by být v mé kosmetické taštičce, co leží na kufru na Havaj.“ Brzy ráno, den po svatbě, odletíme s Brandonem na svatební cestu, takže jsme si na tuhle část cesty zabalili zavazadla zvlášť.

Delilah poděkuje a odejde a v obývacím pokoji se znovu rozběhne konverzace, tentokrát o program zítřejšího velkého dne. Uprostřed rozhovoru se ale opět objeví Delilah, se zmateným výrazem ve tváři a mobilem v ruce.

„Brácha si tu nechal telefon?“

Přístroj, který drží Delilah v ruce, neznám. Alespoň ne odtud. „Ne. Brandon má svůj mobil určitě u sebe. Posílá mi celou noc zprávy.“

Delilah mi podává vypnutý mobil a vrací se na svoje místo na pohovce. Ale nepoznávám ho ani zblízka. „Kde byl?“

„V Brandonově taštičce na toaletní potřeby. Myslela jsem, že je tvoje, ale když jsem v kapse našla lahvičku vody po holení a tenhle telefon, došlo mi, že jsem se spletla.“

Zamračím se a stisknu tlačítko na mobilu. Displej se rozsvítí.

„Mohl by to být služební telefon?“ ptá se Delilah nevinně.

Zmocní se mě panika. S Brandonem jsme spolu skoro sedm let, poslední čtyři roky jsme žili společně v malém bytě v jeho rodném Denveru, kde pracoval v pojišťovací společnosti svého otce; určitě bych věděla, kdyby měl služební telefon. Můj extrovertní nastávající manžel nebral studium na UCLA zrovna moc vážně, ale jakmile jsme přijeli do Denveru, stal se z něj skutečný workoholik. Poslední dobou je můj pracovitý snoubenec neustále na telefonu se svými klienty a po práci chodí na drinky s těmi potenciálními.

Proboha.

Najednou mi v téhle souvislosti připadají krajně podezřelé všechny ty věci, které jsem vždycky pokládala za neškodné. Když jsme se odstěhovali do Denveru a Brandon začal ve firmě svého otce trávit dlouhé hodiny, byla jsem nadšená, že můžu podporovat jeho nově objevenou pracovní morálku a nadšení, především poté, co mě Brandon vloni požádal o ruku a začal mluvit o tom, že bude pro *nás* tvrdě pracovat. Pro naši

budoucnost. Pro rodinu, na kterou se oba těšíme, že založíme. Z mého platu učitelky v mateřské školce zjevně v dohledné době dům nepořídíme. Ale teď, kvůli tomuhle cizímu mobilu, co držím v ruce, vidím všechno v úplně jiném světle. *Vážně* trávil Brandon všechny ty večery, kdy se vracel pozdě, voněl po whisky a chlubil se, že získal nového velkého klienta, pracovními schůzkami?

Ne, nedělej unáhlené závěry, Iris. Musí existovat logický, neškodný důvod, proč Brandon tenhle záhadný telefon tajil. Může to třeba být telefon nějakého jeho kamaráda. Nebo pro mě plánuje na Havaji velké překvápko, tak si obstaral tajný telefon, aby mohl zařídit všechno potřebné.

Nálada mi klesá pod bod mrazu. Proč by Brandon schovával kamarádův telefon v taštičce na toaletní potřeby? Navíc, za všechny ty roky, co jsme spolu, mi Brandon nikdy nepřipravil žádné romantické překvapení, ani velké, ani malé, takže si těžko dovedu představit, že by něco takového plánoval během líbánek na Havaji. Ale i kdyby udělal něco takového, co mu není vůbec podobné, nedovedu si představit, že by to bylo něco tak komplikovaného, že musel mít tajný telefon, aby to mohl bezpečně zařídit.

I když mě Brandon požádal o ruku, řekl to vlastně jen tak náhodou, spontánně, jednou v úterý večer po naší pravidelné večeři s jeho rodiči. Během ní se Brandonův impozantní otec svého syna zeptal: „Tak co, Brandone, jak to s vámi dvěma bude dál po všech těch letech? Doufám, že se vezmete?“ A než jsem se nadála, během krátké cesty domů Brandon prohlásil, že si myslí, že je konečně ten pravý čas, abychom se zasnoubili a začali plánovat svatbu. „O víkendu spolu půjdeme vybrat prsteny,“ navrhl a já radostně vykřikla:

„Ano!“ A bylo to. Prsten jsme koupili o víkendu, přesně jak Brandon řekl, a od té doby jsme šťastně zasnoubení. Alespoň jsem si to myslela do chvíle, než mi Delilah podala ten záhadný telefon. Ted' nelze popřít, že to všechno začínám rychle zpochybňovat.

„Možná to není jeho telefon?“ odvážím se namítnout slabým hlasem v naději, že by ta teorie mohla znít uvěřitelněji, když ji vyslovím nahlas. Když se ale podívám do tváří svých tří nejlepších kamarádek, je mi jasné, že o tom mobilu mají jen ty nejhorší představy, stejně jako já.

„Musíme se do něj dostat,“ řekne Kaylee a upřeně se mi dívá do očí. Je to moje nejvášnivější kamarádka. Žár ohně v jejích očích je právě teď nezaměnitelný.

Vydechnu a žaludek se mi sevře. „Je zaheslovaný.“

Kaylee do mě zavrátá pohled. „Jaký má PIN ke svému hlavnímu mobilu?“

„Nevím,“ přiznám a můj hlas začíná znít pištivě.

Všechny tři moje nejlepší kamarádky se posměšně usklíbnou a vymění si znepokojené pohledy.

Harper, moje družička na zítřejší svatbě a nejlepší kamarádka od dětství, zamumlá: „No, to rozhodně není varovný signál, Iris.“

„Nevyvozujeme předčasné závěry,“ vloží se do věci Brandonova sestra. Z výrazů ve tvářích mých kamarádek je ale jasné, že už je pozdě.

„Zná Brandon *tvůj* PIN kód k mobilu?“ ptá se Harper.

Přikývnu. „Můj je ale snadný. Datum mých narozenin. A nemám v mobilu žádné důvěrné informace o klientech jako Brandon.“ Což je důvod, proč Brandon svůj telefon držel vždycky v tajnosti – kvůli nějakému pojišťovacímu předpisu, který vyžaduje, aby všichni zaměstnanci...

Proboha.

Jsem ten nejnaivnější člověk na světě? Nikdy jsem o sobě takhle nepřemýšlela, ale teď mi přijde, že je to docela dobře možné.

Tatiana, ta zdrženlivější z mých dvou nejlepších kamarádek z vysoké, ukazuje prstem na mobil v mých rukou. „Zkus jeho datum narození.“

Udělám, co řekla, ale bez úspěchu.

Harper a Kaylee navrhují další možnosti, ovšem nefunguje žádná z nich.

Teď už lapám po dechu a oficiálně panikařím. „Mám už jen dva pokusy, než se telefon zablokuje, dámy,“ řeknu napjatým hlasem. „A já už další nápady nemám.“ Podívám se na Brandonovu sestru Delilah, která jako jediná zatím s žádným návrhem nepřišla. Vyrůstala přece s mým budoucím manželem, musí mít alespoň jeden nový nápad. „Delilah?“ vypravím ze sebe. „Napadá tě, co by mohlo být heslo?“

Delilah ztěžka polkne. „Myslím, že bys měla mému velkému bráchovi zavolat a na ten telefon se ho zeptat.“ Když všechny ostatní holky začnou dávat nájevo nesouhlas, vykřikne: „Zítra si ho bereš, Iris! Nemyslíš, že bys mu měla natolik důvěřovat, abys mu dala šanci a nedělala to tajně za jeho zády?“

Cítím, jak se ve mně bouří emoce. Jsem zklamaná. Zděšená. Uražená. Ale ani v nejmenším nejsem překvapená. Delilah svého okouzlujícího, charismatického staršího bratra vždycky zbožňovala, stejně jako všichni ostatní – ale ona ještě víc, protože je její blízký příbuzný a odjakživa byl miláčkem rodiny. Jak že se to říká? *Krev není voda*. Zdá se, že Delilah Gladstoneová tohle pravidlo dnes večer plně potvrdila.

Kaylee špitne: „Delilah, jediný, kdo tu něco tají, je Brandon.“

„Je to tak,“ přidá se rychle Harper. „Bez urážky, Delilah, ale tvůj nápad je fakt strašný.“

Tatiana energicky přikývne a vstoupí do hovoru: „Jestli ten telefon opravdu souvisí s prací, tak je všechno v pořádku, a Iris to zjistí, až se do něj dostane. Ale jestli ne, proč dávat Brandonovi šanci, aby s ní předem manipuloval...“

„Manipuloval?“ opáčí Delilah a mě šokuje intenzita i tón jejího hlasu. „To by můj bratr nikdy neudělal, stejně jako by nikdy neudělal to, co si všechny myslíte, že dělal s tím zatraceným mobilem.“

Chudák holka. Vypadá, jako by procházela existenciální krizí, a já se jí nedivím. Až do téhle chvíle bych nikdy, ani za milion let, nevěřila tomu, že by mohl mít Brandon tajný telefon... který by schoval do toaletní taštičky, kterou si bere na naši svatební cestu. A přesto, během několika posledních minut se mi v mozku zuřivě spojovaly body, co tam po celou dobu byly, a najednou cítím extrémně silné podezření, že by mohl být můj budoucí manžel schopný mnoha věcí, kterým bych nikdy předtím nevěřila. Pořádá dnes Brandon opravdu pokerový večer, jak mi řekl? Táta a bratr by mi určitě sdělili, kdyby to tak nebylo. Že *ano*? Hlava se mi točí pod tíhou všech těch možností – a všechny do jedné jsou strašné.

„Prosím, Delilah, přemýšlej o tom racionálně,“ vloží se do toho Kaylee, s rukou rozhořčeně založenou v bok. „Co je špatného na tom, že Iris odemkne ten telefon, když to jen dokáže nevinu tvého bratra?“

„Je to otázka důvěry,“ trvá na svém Delilah.

„Důvěry?“ vyštěkne Tatiana a já sebou škubnu. Za normálních okolností je Tatiana tou z mých dvou nejlepších kamarádek z vysoké, co je tišší a klidnější, ale tuhle odpověď pronikavě vykřikla. „Promiň,

Delilah, ale veškerá důvěra vyletěla oknem, když Brandon schoval před Iris ten mobil do kapsy svojí toaletní taštičky!“

„My nevíme, jestli ho schoval,“ odsekne Delilah stejným tónem. „Dal ho tam. *Pokud* to vůbec je jeho mobil.“

Celá roztřesená zvedám ke skupince dlaně. „Uklidněte se, prosím. Všechny. Tohle nikam nevede.“ Stisknu si nos a zhluboka se nadechnu. Snažím se zklidnit svoje rozbouřené myšlenky a bušící srdce. „Možná má Delilah pravdu. Možná bych ten telefon měla vzít do hotelu a zeptat se Brandona...“

„Aby mohl popřít, že je jeho?“ vyhrkne Harper. „Ne, Iris.“

Kaylee dodá: „Nebo z něj všechno vymazat, než ti ho dá?“

„Přesně tak,“ přisvědčí Tatiana. „To ani nezkoušej, Iris.“

Na Delilah je znát, jak moc ji to rozčílilo. „No pane jo, vy mého bratra zrovna moc rády nemáte, co?“

„To není nic osobního,“ odtuší Kaylee. „Kdyby Brandon nebyl tvůj bratr a úplně stejná věc by se stala tvou nejlepší kamarádce, udělala bys všechno, co by bylo v tvých silách, abys jí pomohla se do toho telefonu dostat, nebo bys jí řekla, že má zavolat muži, za kterého se má zítra provdat, a zeptat se ho na to?“

Delilah se kousne do vnitřní strany tváře. Řeč jejího těla naznačuje, že o Kayleeině argumentu vážně přemýšlí.

Jemně položím ruku na její rameno a nahodím svůj mně-můžeš-věřit výraz. Jestli mám pravdu a Delilahina sebejistota byla Kayleeinými slovy otřesena, je teď třeba zasadit zdrcující úder. „Prosím, Delilah,“ řeknu a nespouštím oči z její úzkostné tváře. „Pro mě je to

otázka života a smrti. Jako by veškerá moje důvěra k Brandonovi visela na vlásku.“

Normálně bych Delilah takhle nepříjemné situaci nevystavovala, ani bych to tak nedramatizovala. Je to citlivá duše, hluboce loajální k bratrovi i celé své rodině. Vzhledem k okolnostem teď ale musím myslet v první řadě na sebe. Za pár hodin se mám vdát za Brandona, pravděpodobného majitele tohoto mobilu. A ne na radnici před dvěma svědky, ale v malém, malebném kostele v Orchard Blossom, do kterého jsem chodívala jako dítě, před všemi žijícími lidmi, co mě kdy milovali. To nemůžu udělat, kdyby se ukázalo, že mi můj ženich lhal nejen o existenci tajného telefonu.

Po nějaké době, která se zdá být nekonečnou, prolomí nastalé ticho Harper a poprosí Delilah: „Pokud svému bratrovi bezmezně důvěřuješ, měla bys chtít, aby se Iris do toho mobilu dostala a dokázala, že máš pravdu.“

Delilah polkne a upřeně se na mě zadívá. „Když ti pomůžu dostat se do něj a zjistíme, že v něm nic špatného není, slib mi, že zítra před svatbou Brandonovi řekneš, co jsi udělala.“

„Slibuju.“

„Musí vědět, že si bere někoho, kdo mu nevěří.“

Zuřivě přikývnu. „Jestli se mýlím, pojedu ještě teď večer do hotelu, padnu Brandonovi k nohám a budu ho prosit o odpuštění.“

Delilah svěsí ramena. „Jaké možnosti jsi už vyzkoušela?“

Díkybohu. S bušícím srdcem jí řeknu o všech pokusech zadání hesla, které jsem dosud vyzkoušela, a Delilah mi nabídne další dvě možnosti – ta druhá telefon otevře jako Aladin kouzelnou jeskyni.

„Funguje to!“ vykřiknu nadšeně. „Jsi génius, Delilah. Můj strážný anděl.“

To jsou poslední radostná slova, co mi vyjdou z úst po zbytek večera... a možná i po zbytek života. Jakmile začnu procházet obsah Brandonova tajného telefonu – jeho esemesky, fotky, aplikace pro zasílání zpráv, aplikace s pornem a všechny druhy seznamovacích aplikací – jsem schopná vydávat jen zvuky nářku, zoufalství a zvracení. Nakonec, když v můj dlouho očekávaný svatební den vychází slunce, zhrouťím se na chladné dlažbě v koupelně a cítím se, jako by mi někdo vyrval srdce z těla a rozdrásal ho tisícem střepů z rozbitého skla.

DRUHÁ KAPITOLA

IRIS

ZÍRÁM NA SVŮJ ODRAZ ve velkém zrcadle.

Bílé šaty a závoj, obojí zdobené ručně vyrobenou italskou krajkou.

Dokonalý make-up i účes.

Krk mi jemně obepíná perlový náhrdelník mé zemřelé maminky.

Nebýt mých zarudlých, opuchlých očí, vypadala bych jako moje oživlá svatební nástěnka na Pinterestu. No, a taky kdyby nevyšlo najevo, že je můj ženich patologický lhář. A každopádně narcis. Ať už má ale diagnózu jakoukoli, výsledkem je, že se z prince na bílém koni, za kterého jsem si myslela, že se dnes vdám, vyklubal prolhaný, záletný parchant.

Zhluboka si povzdechnu a rozepnu mamčin náhrdelník. Myslela jsem, že když si ho dnes vezmu, pomůže mi to načerpat její pověstnou sílu a vytrvalost. Ale teď, když ho na sobě vidím, nedokážu se přimět, abych takhle poskvnila její památku. Jestli se jednou opravdu vdám, budu mít na krku tuhle drahocennou památku. Jasně, teď to vypadá krajně

nepravděpodobně. Nedovedu si představit, že bych nějakému muži důvěřovala natolik, abych se do něj zamilovala, natož abych souhlasila s manželstvím. Říká se ale, že čas zhojí všechny rány. Navíc je mi teprve šestadvacet. Nikdy neříkej nikdy, dalo by se říct.

Z myšlenek mě vytrhne narůstající hluk vedle v kapli. Zní to, jako by tam bylo plno. To znamená, že sem každou chvíli přijde Darcy, nejlepší kamarádka mé matky, aby ukončila můj vytoužený okamžik samoty. Delilah mi naštěstí slíbila, že svému bratrovi neřekne o tom, co jsme objevily včera v noci. Poté, co viděla obsah mobilu, souhlasila s tím, že je to moje věc a nikdo jiný do toho nemá co mluvit. Chuděra Delilah! Myslím, že byla včera stejně zdrcená jako já, i když svým vlastním způsobem.

Každopádně díky její diskrétnosti se teď musím rozhodnout. Mám pokračovat v ďábelském plánu, který jsme včera v noci s kamarádkami vymyslely, když Delilah usnula, nebo se tiše vyplížit z téhle šatny a nechat Brandona stát před oltářem před zraky všech lidí, které zná a na které se tak moc snaží udělat dojem?

Kdybych se o Brandonově zradě dozvěděla dřív – alespoň s takovým předstihem, abych od všech dodavatelů svatebních služeb získala zpět peníze mého otce – prostě bych se s ním rozešla a potichu všechno zrušila. Nikdy jsem neměla v povaze dělat scény. Jenže vzhledem k současnému načasování nejsem ochotná se vzdát jen tak bez boje. To poslední, o co bych stála, je dát Brandonovi příležitost a prostor k tomu, aby o mně všem našim známým vyprávěl nějaké lživé pohádky. Zním teď jeho skutečnou povahu a kdo ví, co všechno by byl ochoten si vymyslet, aby si zachoval tvář?

Zaslechnu tiché zaklepání a otočím se od zrcadla. Do malé místnosti ovšem nevejde nejlepší kamarádka mé matky, ale Kaylee, Tatiana a Harper – moje životní opory.

„Už ses rozhodla?“ zeptá se jemně Tatiana.

„Ať se rozhodneš jakkoli,“ dodává Harper, „bude-me tě stoprocentně podporovat.“

Vyfouknu nosem obláček vzduchu. „No, chtěla bych toho sráče polít benzínem a před očima všech, co ho znají, upéct na grilu.“

Všechny se smějí. Já taky. Ale nejvíc se směje Kaylee.

„To mi přijde jako skvělý plán,“ řekne a v očích jí jiskří. „Dojdu pro plamenomet, zlato.“

„Bohužel to udělat nemůžu, protože by mě za to zavřeli,“ povzdechnu si. „Alespoň ne před tolika svědky. Takže se nejspíš budu muset spokojit s tím, že nechám lehnout popelem Brandonovu pověst.“

„Sakra,“ povzdechne si Kaylee a luskne prsty. „A já se na tu grilovačku tak těšila!“

„Život je plný zklamání, miláčku.“ Mnu si čelo. „Měla bych varovat Delilah. Možná by teď měla dostat záhadnou střešní chřipku.“

Tatiana zavrtí hlavou. „Právě jsem s ní mluvila. Řekla, že tě naprosto podporuje a chce ti dnes stát po boku. Doslova i obrazně.“

Takový projev důvěry jsem nečekala. Srdce se mi zachvěje. „To řekla Delilah, nebo je to tvoje interpretace?“

„Přesně takhle to řekla. Bylo to pro ni ponižující. Před včerejším večerem pro ni Brandon byl něco jako poloviční pánbůh.“

Je mi jí tak líto! „Brandon oklamal všechny, včetně těch, co teď sedí v kostele.“

„O to větší máš důvod tam jít a uškvařit ho,“ opáčí Kaylee. Když se na ni ale Harper a Tatiana zamračí, dodá: „Samozřejmě tě ale podpoříme, ať už se rozhodneš jakkoli.“

„Udělám to,“ zašeptám. „Kdybych to neudělala, lietovala bych toho do konce života.“ Podívám se na kulaté hodiny na zdi. „Mohla by některá z vás zavolat mého tátu a bráchu a požádat je, aby se se mnou sešli na chodbě? Nechci, aby byli zaskočení, až se to stane.“

„Jdu pro ně,“ zašvitoří Harper a odběhne. Dlouhá sukně žlutých družičkovských šatů za ní elegantně vlaje.

„Taková škoda,“ zamumlám tiše a píchne mě u srdce při vzpomínce na ten radostný den před několika měsíci, kdy jsme nakupovaly šaty. „Byla jsem z vašich družičkovských šatů tak nadšená, když jsme je vybíraly.“ Podívám se na svoje vlastní šaty. „A ze svých taky.“

„Žádné z nich nepřijdou nazmar, zlato,“ prohlásí Kaylee. „Budeme je nosit, dokud se úplně nerozpadnou, na večerní oslavě toho, že jsi dnes unikla největší životní katastrofě.“

Svčím hlavu. „Nemám zrovna chuť oslavovat.“

„Tak se budeš utápět ve smutku a my kolem tebe budeme tančit,“ namítne nesouhlasně Tatiana. „Kaylee má pravdu. Proč bychom měly všechny ty peníze vyhodit oknem?“

Nenapadlo mě, že bych dnes večer pořádala nějakou oslavu, ale myslím, že moje kamarádky mají pravdu. Vždyť je to všechno zaplacené – jídlo, pití a tak dál. Proč si to všechno neužít a neoslat, že jsem se neprovdala za chronického podvodníka a sociopatického narcise?

„Dobře, můžete se mnou počítat.“ Zatímco mi kamarádky vyjadřují podporu, zhluboka se nadechnu, abych uklidnila svůj zrychlený pulz. „Musím se do toho pustit, jinak ztratím nervy.“ Znovu si ověřím, že mám Brandonovu zbraň hromadného ničení pořád schovanou v podprsence. Když zjistím, že ano, vzpřímeně a s hlavou vztyčenou zamířím ke dveřím. „Bude to v pohodě,“ šeptám si sama pro sebe. „Celou dobu zůstanu v klidu, budu se držet faktů a zničím ho jeho vlastními slovy.“

„Iris,“ vydechne táta, když se k němu a k bratrovi přiblížím v tichém koutě chodby kostela. „V těch šatech se tak podobáš své matce.“

„Vypadáš nádherně, Iris,“ přisvědčí můj bratr Atlas. On jediný nikdy nepodlehł Brandonovu šarmu. Ve skutečnosti ho bratr nikdy neměl rád, i když to nedovedl vysvětlit jinak než konstatováním: „Nevím, prostě mi nějak nesedí. Přijde mi hrozně falešný.“ Tahle poznámka mě vždycky mátlala a zároveň rozčilovala. Ted' ale vím, že mému mladšímu bratrovi po celou dobu fungoval šestý smysl.

Rozhlížím se kolem, abych se ujistila, že nikdo neuslyší šokující sdělení, které se chystám své rodině říct. A říct to tátovi rozhodně není snadné. Brandona vždycky miloval jako vlastního syna.

„Nebudu se vdávat, tati.“

„Cože?“

„Nechte mě to vysvětlit a nepřerušujte mě,“ zašeptám naléhavě a znovu se rozhlédnu. „Nemáme moc času.“ Stručně shrnu, co se stalo, a s každou další větou, co mi splyne z úst, táta vypadá, jako by mu bylo

na zvracení, a bratr čím dál víc působí jako někdo, kdo má v úmyslu spáchat extrémně brutální vraždu.

„Vždycky jsem věděl, že je s ním něco špatně,“ procedí Atlas skrz zaťaté zuby.

„Věř, že bych si přála, abych tě poslechla. Byla jsem asi příliš zmanipulovaná.“

„Nemůžu uvěřit, že se to děje,“ zamumlá táta a otře si čelo. „Nikdy bych neřekl, že by byl Brandon...“

„Byl toho schopný a taky to udělal, tati. Opakovaně a po velmi dlouhou dobu.“ Abych dodala svým slovům váhu, vytáhnu Brandonův mobil s předplacenou kartou a rychle jim ukážu řadu obscénních esemesek z doby asi před dvěma lety – ty, ve kterých Brandon psal nějaké ženě, že za ní večer přijede, aby jí *vyšukal mozek z hlavy*. „To je jen jeden z mnoha, mnoha případů,“ řeknu. „Podvádí mě přinejmenším od té doby, co jsme se přestěhovali do Denveru. Nejspíš ještě děle, ale tenhle mobil není tak starý.“

„Ale proč?“ lamentuje táta. „Vždyť má tu nejlepší holku na světě!“

„Nemá smysl ptát se proč. Ani nechci slyšet jeho výmluvy. Chci ho jenom odhalit přede všemi, které zná, abych mohla žít dál a nikdy se neohlížet zpět.“

Táta se zamračí. „Odhalit ho? Co to znamená?“

Prozradím mu svůj plán demaskovat Brandona před oltářem jako lháře a podvodníka a táta vypadá, jako by se o něj pokoušel infarkt.

„Ne, Iris. To nemůžeš. Prosím, nedělej to.“

„Přesně to by měla udělat,“ namítne Atlas a poplácá mě po rameni. „Jdi do toho, ségra. Jestli si něco zkusí, pošlu ho k zemi.“

„Nebude nutné použít fyzické násilí. Jen mu to klidně a stručně řeknu a pak odejdu se vztyčenou hlavou.“ Dotknu se tátovy paže. „Nežádám tě o svolení,

tati. Jen ti to upřímně říkám, aby ses na to mohl připravit nebo se rozhodnout, že mě k oltáři nepovedeš, jak bylo v plánu.“ Odtáhnu se a promnu si ruce. „Řekla bych ti to už včera večer, ale protože už nám stejně nikdo žádné peníze nevrátí, rozhodla jsem se, že si vezmu čas na rozmyšlenou, co udělám.“

„Peníze vůbec neřeš,“ zamumlá táta a stále si třelo. „To je to poslední, co by nás trápilo.“

Srdce se mi svírá láskou k mému milému tatkov. Není žádný boháč. To ani zdaleka. Takže to, co řekl, a s takovou upřímností, mě hluboce dojíká.

Táta mě vezme za ruku. „Jen se bojím, abys nelitovala toho, že jsi to řešila takhle veřejně. Nikdy jsi nebyla ráda středem pozornosti.“

Bratr zavrtí hlavou. „Jestli měla Iris někdy šanci vystoupit ze své komfortní zóny, je to právě teď. Ten parchant si veřejnou ostudu zaslouží, tati.“

„Tohle slovo tady neříkej, Atlasi,“ okřikne ho táta. „Jsme v kostele.“

Atlas se posměšně ušklíbne. „Takže to, že ten hajzl stojí v kostele a předstírá, že je ten nejdokonalejší člověk na světě, je v pořádku, ale já ho za to nemůžu kritizovat, když stojím na chodbě?“

Táta si povzdechne. „Nemůžu uvěřit, že se to děje.“

Stisknu mu ruku. „Dnes jsou tu někteří z Brandonových klientů. Nemyslíš, že si zaslouží znát Brandonovu pravou povahu? Když byl schopný mě podvádět a lhát mi, co pak prováděl s jejich penězi? V tom telefonu jsou podivné výpisy z banky, tati – z banky, o které vůbec nevím, že by tam kdy Brandon měl účet. Nevím, co to všechno znamená, ale myslím, že je možné, že Brandon v práci kradl peníze.“

„Ježíši,“ vydechne táta a přejede si volnou dlaní přes smutnou tvář.

„Pamatuješ, co nám máma říkala o věcech, které jsme dělali v tajnosti?“ zeptá se Atlas.

Táta pomalu přikývne a pak tiše odpoví: „Pokud se stydíš udělat něco nahlas a hrdě před celým světem, je to znamení, že bys to neměl dělat vůbec.“

S Atlasem se na sebe podíváme a oba souhlasně kývneme.

„Slova, kterými bychom se měli řídit,“ zašeptám.

Táta se na okamžik odmlčí. Je zjevně rozrušený. Nakonec mi ale stiskne dlaň a řekne: „Jsem s tebou, zlato. Dělej, co musíš, oba tě v tom podpoříme.“

„Děkuju, tati. Díky, Atlasi.“

Bratr mě chytí za druhou ruku. „Teď jdi dovnitř a dej tomu hajzlovi co proto.“

TŘETÍ KAPITOLA

ROMAN

„VÍTEJTE NA SVATBĚ Marca a Nicolý!“ vykřikne nadšeně můj mladší bratr Luca a dav reaguje, jako by znovu sledoval Marca ve finále Super Bowlu.

Na dnešní radostnou událost se nás na útesu u pláže na Kauai sešlo asi padesát. Samozřejmě jdu svému bratranci za svědka; mám na sobě světle modrý oblek, ladící s obleky Marca a všech jeho družbů. Hned za mnou stojí Levi, Lucovo dvojče, a za ním několik Marcových spoluhráčů – pár z jeho týmu NFL a jeden z časů studií na vysoké.

„Věčná láska a oddanost,“ pokračuje Luca slavnostně. „Spřízněnost duší. Nové začátky. Rodina. Tohle jsou věci, které slavíme tento dokonalý den v ráji.“

Musím se kousnout do jazyka, abych se nerozesmál. Takhle Luca nikdy nemluví. Je zřejmé, že si jen hraje – že si hraje na oddávajícího, co bere svou práci vážně. Ale upřímně, co sakra šestadvacetiletý Luca Maguire ví o spříznění duší, věčné lásce a závazku na celý život? Naprosto nic, když nepočítáme to, že strávil celý život sledováním šťastného manželství našich rodičů.

Musím přiznat, že ani já o těch věcech nevím o moc víc než Luca. Přiznávám, že sám nemám zrovna nejlepší zkušenosti s dlouhodobými závazky. Aspoň se mi ale povedlo za těch třicet dva let se jednou nebo dvakrát zamilovat, i když jenom na krátkou dobu. Můj bratr je ještě větší sukničkář, než jsem byl ve svých dvaceti já, a to už je co říct. Na co Marco asi tak myslel, když souhlasil s přáním své nevěsty, aby byl na jejich svatbě oddávajícím právě Luca?

Uprostřed proslovu udělá Luca dramatickou pauzu a ticho prodlužuje nepřiměřeně dlouho. Nakonec přejede publikum pohledem a vážně prohlásí: „Suatba.“

Všichni, včetně mě, se rozesmějí. Ale nejvíc ze všech se směje nevěsta Nicola. Já film *Princezna Nevěsta* nikdy celý neviděl. Jen krátké ukázky na internetu. I tak ale vím, že se Luca vtipně odkazuje právě na tenhle film.

„To bylo pro tebe, Nicolo,“ mrkne Luca na nevěstu. „Vím, jak moc ten film miluješ.“

„Je to můj nejoblíbenější film,“ přikývne Nicola a chichotá se při tom. „Bylo to perfektní, Luco.“

Hm. Třeba to můj malý bráška nakonec zvládne? Možná Nicola chtěla, aby dnes vedl obřad právě proto, že je to nepředvídatelný podivín, ne navzdory tomu – a Marco je příliš zamilovaný, než aby své půvabné nastávající ženě cokoli odepřel? Ať už je to, jak chce, napadá mě, že je dobře, že má Luca nějakou zábavu, která ho může zaměstnat; něco, co mu pomůže, aby se zase cítil dobře. Když ho na konci minulé sezony vyřadili z týmu, všichni víme, že to nesl fakt těžce, i když má na veřejnosti stále úsměv na tváři.

Luca zavolá na družičku: „Jsi na řadě, Cordelie. Po-těš nás svým slavičím hlasem!“

Nicolina sestra zlehka vykřikne a rozběhne se, aby

vzala zpoza květinové výzdoby ukulele. O chvíli později s nadšením zpívá melodickou baladu, která mě začne okamžitě uspávat. Nebo je to možná tím, že jsem celý týden popíjel kořeněný rumový punč a nejspíš jsem to trochu přehnal.

Mimo sezonu si vždycky dopřeju jistou volnost, abych si odpočinul a užil si nějakou zábavu, mimo svůj běžný přísný jídelníček a cvičební režim. Život je krátký. Musím ovšem přiznat, že jsem to s tou volností tenhle týden přehnal, nejspíš proto, že jsem hledal jakýkoli způsob, co by mě odvedl od momentální nejistoty v mé kariéře. Do jakého týmu nastoupím příští sezonu? Poprvé od doby, co si mě před jedenácti lety vybrali Baltimore Crusaders jako první volbu draftu NFL, je moje budoucnost ve hvězdách.

Kromě mých nejbližších přátel to nikdo neví, ale s Crusaders jsem prodloužení smlouvy nepodepsal, přestože jsme v minulé sezoně měli skvělé výsledky a postoupili do play-off. Místo toho jsem poprosil svého dlouholetého nejlepšího kamaráda a agenta Camerona, aby zkusil sondovat, jaká je situace v některých jiných vytipovaných týmech.

Zdá se, že můj nejoblíbenější tým, Thunderbolts z L. A., mě zoufale chce, alespoň podle toho, co říkali mému agentovi, ale zatím se zdráhají přijmout moje platové požadavky, takže kdo ví, jak to celé nakonec dopadne?

Zatímco družička pokračuje ve zpěvu své unylé písně, zavibruje mi v kapse mobil. Je to Cameron? Má pro mě nějaké novinky z vyjednávání? Prsty se mi třesou v touze telefon vytáhnout a zjistit to, jenže to samozřejmě udělat nemůžu, když tu stojím jako Marcův svědek. Kdyby mě při něčem takovém viděla moje matka, vyskočila by ze židle, vyrazila mi mobil

z ruky a srazila mě k zemi rychleji než jakýkoli fotbalový obránce.

Představa, jak moje máma vyskakuje ze židle a sráží mě ve svých krásných levandulových šatech k zemi, mě rozesměje a podívám se na ni. Sedí v první řadě s tátou a mým čtyřletým synem Maverickem, hned vedle tety a strýce, Marcových rodičů.

Podívám se na svého syna a srdce se mi zastaví. Maverick vypadá tak roztomile, když ochraňuje polštářek s prstýnky, jako by šlo o život. Dejte mému synovi úkol a splní ho s plným nasazením. V tomhle ohledu je úplně stejný jako já.

Maverick stočí pohled mým směrem, a když si uvědomí, že se na něj usmívám, hrdě ukáže na krajkový polštářek na svém klíně, jako by chtěl říct: „Podívej, tati, jak dobře dělám svou práci!“ Nemohu se ubránit úsměvu nad jeho nadšením a ukážu mu vztyčený palec.

Nemůžu uvěřit, jak jsem mohl reagovat na Vanessin pozitivní těhotenský test tak negativně. Samozřejmě, hned jsem požádal o test otcovství, jednoduše proto, že jsme se s Vanessou stýkali jen příležitostně. Vlastně jsme spolu ani v pravém smyslu slova nechodili. Spíš to byla krátkodobá přechodná známost. Když ale přišel výsledek prokazující, že dítě v jejím břiše je beze vší pochybnosti moje, nebyl jsem z toho zrovna dvakrát nadšený. Jasně, když se pak Maverick narodil, já ho držel v náruči a slyšel jeho slabý, kňouravý hlásek, okamžitě mi došlo, že je to to nejlepší, co mě kdy potkalo. Opravdové požehnání. Proto teď tak tvrdě makám na tom, abych na příští sezonu změnil tým.

Nebýt Mavericka, nejspíš bych s Crusaders podepsal smlouvu na další rok, navzdory všem těm sračkám, stresu a osobním sporům, které jsem tam už delší dobu zažíval. Jenže při pomýšlení na Mavericka nemůžu

přestat snít o jiném životě pro nás. O životě, v němž bych hrál za tým v Maverickově rodném městě, v Los Angeles. Bydlel bych poblíž svého syna a mohl s ním, na rozdíl od současnosti, trávit společný čas.

„To bylo krásné, Cordelie,“ řekne Luca a vytrhne mě z mých myšlenek. Písnička skončila, všichni tleskají, tak se rychle přidávám.

„A nyní sliby,“ oznámí Luca. „Chceš začít, Nico?“

„S radostí,“ přisvědčí Nicola se zářivým úsměvem. Vezme svého budoucího manžela za ruce, zadívá se mu hluboce do očí a začne mu upřímně vyznávat, jak moc ho miluje a vždycky milovat bude.

Náhle mě zaplaví zvláštní pocit touhy, následovaný myšlenkou, jakou jsem ještě nikdy předtím neměl: *Chtěl bych, aby někdo takhle mluvil o své lásce ke mně.*

Cože?

Chci takovou lásku, jakou Marco našel s Nicolou.

Kriste Ježíši! To je další vedlejší účinek všech těch kořeněných rumových punčů? Nikdy v životě jsem necítil potřebu se ženit. Ani když mi Vanessa řekla o svém pozitivním těhotenském testu. Ani na vteřinu. Přesto ale nemůžu popřít, že teď, když jsem svědkem Marcovy a Nicoliny lásky, přijde mi, že na manželství možná přece jen něco je. Zavínal to Maverick, který mi zlomil srdce? Proměnila mě nedávno objevená láska k synovi v chamtivce, co chce v životě ještě víc bezpodmínečné lásky?

Promnu si zátylek a říkám si, že se musím hodit do klidu. Teď je ten nejhorší možný čas myslet na to, že si najdu ženu, když mě čeká změna týmu i bydliště, aby se ze mě stal táta, jakého si můj syn zaslouží.

„Jsi šťastný muž, Marco,“ řekne Luca našemu bratranci poté, co Nicola svůj slib dokončí. „Tohle bude těžké překonat.“

Marco se zasměje. „Nico je vždycky těžké napodobit. Vždycky mi hodí zmrzlé lano.“

Cink, cink, cink! Pokud mě paměť neklame, je to první zmínka o fotbale během celého obřadu. Na chvíli jsem se ale ztratil v myšlenkách, takže teoreticky jsem mohl nějaké předešlé přehlédnout. Jestli se nemýlím, tak je potřeba, aby Marco řekl do konce ceremonie ještě alespoň tři další, abych mohl vyhrát báječných dvě stě babek – po stovce od každého z mých bratrů dvojčat – v sázce, kterou jsme uzavřeli včera večer při kulečnicku.

„Levák Levi“, jak mu v rodině říkáme, vsadil na žádnou nebo maximálně jednu zmínku o fotbale. Nepřekvapuje mě to, protože Levi je z nás tří největší skeptik. Luca sázel na dvě až tři; na optimistu, jako je on, je to pořád dost nízké číslo. Vzhledem k tomu, jakou cestou se musel v poslední době ve své fotbalové kariéře vydat, mu nemám za zlé, že v těchto dnech hraje spíš na jistotu.

Abych naši přátelskou sázku vyhrál a shrábl peníze, musí můj bratranec během dnešního obřadu zmínit fotbal čtyřikrát nebo víckrát. Rád jsem se do toho rizika pustil, i s nejnižší šancí na výhru. A proč by taky ne? Říkám vždycky – buď všechno, nebo nic. Odjakživa miluju dobré výzvy. Nehledě na to, že bych měl příležitost se bez výčitek svým dvěma bratrům vysmát, pokud bych jako outsider nečekaně zvítězil.

Když Marco zmínil „zmrzlé lano“, což je fotbalový slang pro přímou, rychlou přihrávku, tajně jsem směřem k Lucovi zvedl ukazováček, abych mu naznačil aktuální stav naší sázky, a bratr na znamení souhlasu zlehka přikývl. Otočím se a udělám stejné gesto na svého mrzutějšího bratra – „pana Mrzouta“, jak mu někdy říká naše matka – a Levi přikývne, stejně jako předtím

Luca. Pak Levi, „zlé dvojče“ rodiny, alespoň podle humorné rodinné tradice, díky svému černému humoru a obecně negativistickému nastavení, doprovodí kývnutí zvednutím jednoho prstu.

Z přední řady se ozve jemné zasyčení a všichni tři hoši Maguierovi se ihned srovnají a opět se chovají spořádaně. Levi mohl vědět, že si máma všimne jeho prostředníčku, i když mi ho ukázal velmi nenápadně. Přisahám, Avě Maguirové nikdy nic neunikne. O tom jsme se všichni přesvědčili už mnohokrát.

Znovu se zadívám na svého bratrance. Marco se žení jenom jednou. Vůbec o tom nepochybuju. Takže to nejmenší, co můžu udělat, je věnovat jemu a celému tomuhle obřadu plnou pozornost.

Marco pro mě byl vždycky spíš jako starší bratr než bratranec. Vlastně je něco jako moje starší dvojče – budoucí verze mě samotného, která kráčí stejnou cestou tři kroky přede mnou. Jasně, Marco vždycky hrál na pozici útočníka, zatímco já byl vždycky quarterback, ale kromě odlišných pozic na fotbalovém hřišti jsme v podstatě stejní lidé, se stejnými sny, cíli a pohledem na svět. Nebo to tak alespoň bylo do chvíle, než Marco poznal Nicolů. Najednou začal dělat a říkat věci, které jsem nedovedl pochopit. Věci jako „nemůžu bez ní žít, kámo“ nebo „s Nicolou je všechno mnohem lepší“.

„Nicolò,“ řekne Marco tiše, hlasem plným emocí, a upřeně při tom hledí na svou nevěstu. „Dala jsi mi elán jak do života, tak na fotbalové hřiště.“

Cink, cink, cink! Tohle je jasná narážka na fotbal, ne? Opatrně ukážu Lucovi dva prsty a zvednu obočí, ale ten bastard jen zavrtí hlavou.

Naštve mě to, ale netrvám na tom. Částečně proto, že jsem si jistý, že nás sleduje naše matka, i když se neodvažuju podívat a svou domněnku si potvrdit, ale

taky proto, že je teď jasné, že konečné skóre budeme s bratry muset vyřešit po obřadu.

Marco stále hledí své nevěstě do očí a říká: „Všichni víme, jak jsem pyšný na tenhle prsten.“ Zvedne ruku, aby ukázal vytoužený prsten Super Bowlu, který Marco ke své ohromné radosti minulou sezonu vyhrál s týmem San Francisco Knights. „Když tu ale dnes stojím,“ pokračuje, „přísahám, že pro mě neexistuje žádný prsten ani jiná trofej, co by pro mě mohla mít větší význam než snubní prsten, který budu nosit na znamení toho, že jsem tvůj manžel. Jsi to nejlepší, co mě kdy potkalo, Nicolo Bensonová, a vždycky budeš.“

To myslí vážně? To snad není možné!

Kdybych si musel vybrat mezi fotbalem a Maverickem, samozřejmě bych dal přednost svému synovi. Ale to je moje dítě. Moje krev. Můj odkaz. Moje miniaturní kopie. Ale dát před fotbalem přednost romantickému vztahu? Něco takového si nedovedu představit. Jaký vztah, byť sebelepší, by se mohl vyrovnat vzrušení z vítězství ve fotbale? Nehledě na to, že tyhle vztahy zabírají během sezony příliš času a pozornosti. Proto jsem byl vždycky spokojený s tím, že jsem ženatý s fotbalem. Abych mohl fotbalu – a teď i Maverickovi – věnovat během sezony veškerou pozornost.

I když...

Hmmm.

Jak o tom tak přemýšlím, Marco přece vloni odehrál svou nejlepší sezonu, ačkoli byl celou dobu s Nicolou zasnoubený. Mohlo by to být tak, že ji neměl *přesto*, že do jeho života vstoupila Nicola... ale naopak právě *proto*? Je něco takového vůbec možné?

Všichni se smějí a tleskají, což mě vytrhne z mých zatoulaných myšlenek.

Marco právě říká: „... a nemůžu se dočkat, až dám po tvém boku samotě navždy faul, láska.“

Dám faul. To je jasná narážka na fotbal. Podle mých počtů by to tedy byly už minimálně tři, pokud mi tedy něco neuniklo, když jsem se ztratil v myšlenkách. *No tak, Marco, dej ještě jednu, kámo.*

Marco, jako by mi četl myšlenky, mi vyhoví. „Nicolò,“ proneše. „Slibuju, že ti budu navždy krýt záda, miláčku, i přes nekonečná prodloužení.“

Jackpot!

Otočím se na Leváka Leviho za mnou a mrknu na znamení vítězství; můj bratr pochopitelně protočí oči.

„Zabodoval jsi,“ řekne Marcovi Luca a ukáže na mého syna. „Teď je řada na tobě, Mave. Přines tátovi prsteny.“

S krátkým zajásáním sklouzne můj syn ze židle a opatrně vykročí vpřed, s krajkovým polštářkem v ruce. Když ke mně dojde, pohládím ho po hebkých vláscích a pochválím za skvěle odvedenou práci, než si polštářek vezmu. Zatímco Maverick prochází řadou ženichových družbů a se všemi si plácne, rychle výměnou falešné plastové prsteny za pravé, které mám v kapse. Obřad výměny prstenů nakonec proběhne bez problémů a Maverick nemá ani tušení, že celou dobu srdnatě chránil kroužky z umělé hmoty.

Luca zvolá: „Na základě pravomoci, svěřené mi státem Havaj, a certifikátu, co jsem koupil online za sto dolarů – děkovat není zač, je to můj svatební dar – prohlašuji nyní Marca a Nicolu za manžele. Marco, polib svoji nevěstu!“

Dav jásá, Marco radostně políbí svou novomanželku a ani ne za minutu následuju novomanžele uličkou s Maverickovou malou ručkou ve své.

Když dojdu na konec písčité uličky a mám za sebou všechna objetí a gratulace, vytáhnu mobil a zkontroluju zprávy. Ukáže se, že to zavibrování nebyla zpráva od Camerona, který mi posílal novinky z jednání. Byla od někoho mnohem důležitějšího – od trenéra Hardyho, mého nezapomenutelného trenéra z vysoké a vůbec toho nejoblíbenějšího trenéra, jakého jsem kdy měl. Odpovídal mi na zprávu, co jsem mu poslal dnes ráno.

Během let trenér Hardy odmítal všechny nabídky na pozici hlavního trenéra NFL a pokračoval raději v budování svého odkazu na mojí alma mater. Kvůli vleklému sporu mezi trenérem a idiotským majitelem týmu Crusaders mi bylo vždycky jasné, že by ani nepřemýšlel o tom, že by opustil Michigan kvůli práci trenéra v Baltimoru, ani kvůli šanci mě znovu trénovat. Ale teď, když nejspíš Crusaders opustím a půjdu do nového týmu, ideálně Thunderbolts v Los Angeles, doufám, že bude trenér Hardy souhlasit s tím, že by se stal součástí mé nové smlouvy a svou slavnou kariéru dokončí jako hlavní trenér v mém novém působišti. Proto jsem mu dnes ráno psal a zeptal se ho, jestli bych tento týden nemohl přijet do jeho domu u Michiganského jezera a popovídat si s ním.

***Trenér:** Ahoj, Rome. Jsem rád, že ses ozval. Díky za skvělé fotky Mava v jeho malém svatebním obleku. Nemusíš jezdit do Michiganu; shodou okolností se zítra s Marshou chystáme na Maui oslavit naše čtyřicáté výročí a zůstaneme tam deset dnů. Jestli tou dobou ještě budeš na Havaji, v pátek bych se mohl vypařit a zahrát si s tebou golf. Na Kauai je golfový klub, který jsem chtěl vyzkoušet, takže bych za tebou přijel. Dej mi vědět, jestli ti to vyhovuje. Těším se, až se uvidíme a dozvím se, co máš na srdci.*

ČTVRTÁ KAPITOLA

IRIS

PO DESETI MINUTÁCH BLOUDĚNÍ po malém letišti na Kauai jsem našla přepážku té správné autopůjčovny a postavila se na konec fronty. Je tu jen jedna zaměstnankyně a přede mnou stojí několik lidí, takže to nejspíš chvíli potrvá.

„Babičko!“ ozve se vzrušený pisklavý hlásek, který upoutá moji pozornost. „Na záchodě jsme viděli velrybu!“

Hlásek patří asi čtyř nebo pětiletému tmavovlasému chlapci; jeho jemně zvlněné vlasy a zářivý úsměv mě na první pohled okouzlí. Klučina mává rukama a běží z toalety ke starší elegantní dámě, stojící pár metrů od něj, a za ním jde starší pán.

„Na zdi na toaletách jsou na stěně namalovaní mořští tvorové,“ vysvětluje muž se srdečným smíchem.

„To je úžasné,“ odpoví žena. „Co jsi tam ještě viděl, zlatíčko?“

Chlapec nakloní hlavu. „Svého pindíka.“

Muž i žena se rozesmějí a já se neubráním tomu, abych se nezasmála také.

„Na tom obraze, broučku,“ opraví ho žena. „Co jsi ještě viděl na zdi kromě velryby?“

„Oooch,“ opáčí chlapec svým roztomilým hláskem. Je zřejmé, že se nesnažil být vtipný nebo drzý, když odpovídal na babiččinu otázku. Jako většina dětí v jeho věku to nejspíš vzal doslova, protože má v téhle fázi vývoje prostě takhle nastavený mozek. „Viděl jsem ryby a mořskou želvu a...“

Zasáhne mě další vlna smutku. Když jsem přijala Brandonovu žádost o ruku, nebo co to vlastně bylo, myslela jsem si, že budu jednou jako tahle krásná dáma. Manželka, matka a nakonec i babička. Jasně, vím, že jsem ještě mladá, ale bojím se, že jsem s Brandonem promarnila příliš mnoho let a kvůli němu minula dveře, kterými jsem měla projít, abych našla svou opravdovou životní lásku.

„Další, prosím,“ zavolá zaměstnankyně autopůjčovny a vytrhne mě z myšlenek.

„Aloha,“ pozdraví mě vesele.

„Aloha,“ vymáčknu ze sebe, i když se cítím spíš jako psí hovínko na podrážce sandálu než jako šťastná turistka.

„Jméno?“

„Iris Benedettová.“

Žena ťuká do klávesnice a zamračí se. „Tohle jméno se mi nezobrazuje. Není rezervace na nějaké jiné?“

„Ach ano, pravda.“ Plácnu se dlaní do čela. „Brandon Gladstone.“ Zvedne se mi žaludek. Při vyslovení jeho jména si uvědomím, že nebýt Delilah a jejího nálezu, stála bych tu jako Brandonova manželka, paní Iris Gladstoneová.

„Ano, teď už to vidím.“ Žena se nadechne a zvedne oči od monitoru. „Jste na svatební cestě! Gratuluju, paní Gladstoneová!“ Nevím, jak bych popsala výraz,

který se mi objevil ve tváři, ale ženin úsměv při pohledu na něj okamžitě zmizí. Odkáže si. „Chcete změnit jméno v rezervaci?“

„Ano, prosím,“ vydechnu. „Na moje. Iris Benedettová.“ Přeslápnu z jedné nohy na druhou. „Svatba se, ehm, nekonala. Místo na svatební cestě jsem tu sama na dovolené, kterou opravdu potřebuju.“

Zaměstnankyně autopůjčovny se soucitně usměje, ale jinak si zachovává neutrální výraz. „To není problém,“ prohodí vesele. „Změním jméno v rezervaci a přidělím vám džíp.“

„Ne, nemůžu si dovolit upgrade.“

„Bude to na účet podniku, slečno Benedettová.“

Polknu přes knedlík, co se mi objevil v krku. „Děkuju. Moc si toho vážím.“

Skončíme papírování a žena za přepážkou mi podá přes pult klíčky od auta. „Líbánky se stejně přeceňují,“ zamumlá. „Nevěřila byste, kolik párů se při líbáncích pohádá o to, jaké si pronajmou auto. Pěkný začátek manželství, co?“

Nejsem si jistá, co bych na to měla říct, a tak jen mlčky přikývnu a vezmu si klíčky. Když se ale otočím, překvapí mě, že přede mnou stojí ta hezká starší dáma, co jsem předtím viděla, s mými slunečními brýlemi v ruce.

„Omlouvám se, že vás obtěžuju,“ začne rozpačitě a zvedne moje brýle. „Před chvílí vám upadly a já...“ Přeslápne z nohy na nohu. „Nechtěla jsem rušit váš rozhovor, tak jsem počkala.“

Sakra. Řeč těla téhle ženy jasně naznačuje, že zasllechla moji trapnou slovní výměnu se zaměstnankyní autopůjčovny. To znamená, že teď je na tomhle ostrově o dva lidi víc, co znají ponižující pravdu o tom, proč jedu sama na svatební cestu.

„Děkuju,“ vypravím ze sebe a vezmu si od ní sluneční brýle. „Ztratila bych hlavu, kdybych nebyla ve spojení s...“

Nezvládnou tu větu dokončit. Najednou mě emoce a rozpaky přemůžou, když se dívám do laskavé, soucitné tváře téhle ženy, která mi tak moc připomíná moji matku.

„Ach, zlatíčko,“ zašvitoří. „Pojďme se na chvilku posadit. Takhle nemůžete řídit.“

„Jsem v pohodě.“

„Ne, ne, pojd'te si se mnou sednout.“

Vede mě k lavici a já blekotám: „Normálně takhle emotivní nejsem. Tedy, ano, jsem emocionální člověk, ale dneska jsem nějak víc, protože kromě toho všeho ostatního jsem vážně nevyspalá.“ A taky mám kocovinu po všech těch tequillách, co jsem včera večer vypila na bouřlivé oslavě toho, že jsem unikla oprátce. Nevidím ovšem důvod, proč bych to měla téhle milé dámě přiznávat. Už takhle toho o mně zaslechla víc, než bych kdy chtěla, aby věděla.

„No, jestli jste sem přijela kvůli spánku a odpočinku, jste na správném místě,“ řekne, když se usazujeme na židlích u zdi. Chvíli si mě prohlíží a pak mi odhrne pramen vlasů z obličeje, stejně jako to vždycky dělávala moje máma. „Vydržte, drahoušku. Přebolí to. Vím, že to teď cítíte jinak. Ale jednoho dne se za tou hroznou bolestí ohlédnete a uvědomíte si, že právě ona vás dovedla k vašemu skutečnému osudu. K místu v životě, na kterém budete mnohem šťastnější, než si v tomhle těžkém okamžiku dovedete představit.“

No do háje. Jestli se mě tahle paní pokouší rozplakat, našla si na to dokonalý způsob. Když se mi v očích zalesknou slzy, rozevře náruč a já se do ní vrhnu.

„To bude v pořádku,“ říká tiše a hladí mě po zádech.

„Dusit v sobě smutek jen ztěžuje uzdravení a schopnost posunout se dál. Vypusťte ho ven, zlatíčko.“

Poslala mi tohohle anděla moje maminka? Rozhodně to teď tak cítím.

Žena zavolá na svého manžela: „Edwarde, zlato, vezmi Mava k odletové bráně na svačinu, ano? Sejdeme se tam.“

„Ach bože, to ne,“ namítnu, narovná se a otře si oči. „Nemůžu dopustit, abyste kvůli mně zmeškali let.“

„Máme spoustu času. Moment.“ Obrátí se ke svému odcházejícímu manželovi. „Edwarde! Kup mu tentokrát k jídlu něco zdravého!“

Její muž zvedne volnou ruku, kterou nedrží chlapce, a zamává s ní, jako by chtěl říct: „Zvládnu to!“

„Koupí mu další havajskou zmrzlinu,“ zamumlá žena. „Musím říct, že náš vnuk má manžela omotaného kolem prstu.“

Usměju se přes slzy. „A vás snad ne?“

„No, mě taky,“ připouští s úsměvem. „Ale jen natolik, že bych mu dovolila *jednu* havajskou zmrzlinu denně. Ne *dvě*.“

Kupodivu mě to rozesměje, i přes všechn pláč. „Váš vnuk je rozkošný. Být můj, taky by mě měl omotanou kolem prstu.“

„To je jasné. Je to miláček.“

Během letu sem jsem si slíbila, že při svém pobytu tady nikomu o Brandonovi neřeknu. Vlastně jsem se rozhodla, že o něm nebudu mluvit už nikdy. Ale teď, když tahle milá dáma zaslechla, v jaké jsem situaci, mám nutkání prozradit jí nějaké podrobnosti, aby si nemyslela, že jsem ubrečená troska jen tak bezdůvodně.

„Obvykle jsem veselý člověk,“ říkám se slzami v očích. „Jenže před dvěma dny, noc před svatbou, jsem zjistila, že mě můj snoubenec už dlouho podvádí.“

„Ale ne. Chudinko.“

„Proto jsem odjela na tenhle výlet sama. Abych se pokusila bavit a vzpamatovat se, místo toho, abych dřepěla doma a utápěla se v sebelítosti.“

„To je dobře,“ přisvědčí žena. „Musí to pro vás být určitě těžké, ale buďte ráda, že jste se o tom muži dozvěděla pravdu dřív, než jste si ho vzala.“

„To taky jsem. Rozhodně je to jediná pozitivní věc na celé téhle situaci.“ Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila. „Cítím se mnohem líp. Děkuju. Teď už můžu bezpečně řídit.“

„Jste si jistá?“

Přikývnu. „Nikdy bych si neodpustila, kdybyste kvůli mně zmeškala let.“

Žena vstane a uhladí si sukni, tak vstanu také.

„Pořádně si ten týden užijte, drahoušku,“ řekne, vezme mě za ruku a pohladí ji. „Ať už chcete podnikat cokoli, slibte mi, že do toho půjdete naplno.“

„Slibuju. A děkuju.“

Žena soucitně mlaskne. „Hanba tomu strašnému chlapovi, že vám ublížil.“ Pohladí mě po paži. „Užijte si naplno tenhle týden i všechny další. To bude vaše nejlepší pomsta.“

„Budu se snažit.“

Vyměníme si úsměvy. A pak se ta laskavá žena – strašný anděl, kterého mi určitě poslala z nebe moje maminka – vydá na cestu, aby se připojila ke své šťastné rodině a nastoupila do letadla směřujícího bůhví kam.

Když odejde, zhluboka se nadechnu a projdu posuvnými dveřmi ke svému pronajatému autu, ačkoli to jediné, co teď chci, je následovat tu nádhernou duši, kamkoli půjde, jako malé, zraněné štěňátko se zlomeným srdcem.

PÁTÁ KAPITOLA

ROMAN

CELÝ PROPOCENÝ procházím klikatou cestičkou, lemovanou rozkvetlými plumériemi, z hotelové posilovny ke svému bungalovu v nejodlehlejší koutě rezortu. Po cvičení jsem zralý na horkou sprchu, následovanou dvojitým sendvičem a dalším kořeněným rumovým punčem, a to vše s výhledem na oceán z pohodlné pohovky na terase.

Když dorazím ke dveřím bungalovu, zazvoní mi mobil. Volá Cameron. Sevře se mi žaludek. Jestli volá místo toho, aby poslal esemesku, musí to být něco důležitého.“

„Dobré zprávy?“ ptám se namísto pozdravu.

„Skvělé zprávy. Navrhl jsem, že by se k tobě připojil trenér Hardy, a...“

„Ještě jsem s ním ani nemluvil, Came.“ Jsem už uvnitř, ale příliš rozrušený na to, abych se posadil, a tak přecházím po malém obývacím. „Zapřaháš vůz před koně.“

„Rome, jen jsem to nadhodil jako nápad. Věř mi, perfektně jsem to zvládnul.“

„A?“

„Byli z té představy přímo nadšení. Abych to upřesnil, chtějí tě za každou cenu, ať už s trenérem, nebo bez něj, ale zdá se, že možnost získat oba v jednom balíčku by je přiměla přijmout naše finanční požadavky.“

„Trenérovi by taky museli zaplatit tolik, kolik by chtěl.“

„To vědí. Ve srovnání s tvým platem by to ale byla jen kapka v moři, takže se tím vůbec nemusíš zabývat. Říkali, že vy dva byste byli ‚tým snů‘, a takovou příležitost nelze odmítnout.“

„Tak to je dobré vědět.“

„Ne, to je skvělé vědět. Určitě nechceš, abych přiletl a šel v pátek na golf s vámi?“

„Kdybys tam byl, jen by to pokazilo atmosféru.“

„Ale co kdyby měl trenér otázky ohledně...“

„Žádné mít nebude. Came, nechci, aby to vypadalo jako obchodní schůzka, jasné? Chci, aby rozhovor během dne přirozeně plynul.“

„Jo, to je asi ta nejlepší strategie.“

„To není strategie. A o to mi právě jde.“

„Jen říkám, že mi vyhovuje jakýkoli přístup, který zvolíš, pokud to přinese výsledky.“

„Mohl bys na chvíli odložit roli agenta a být můj nejlepší kamarád? Víš přece, že je pro mě trenér něco jako druhý otec, takže ho nebudu nutit do ničeho, o čem by sám nebyl pevně přesvědčený. V Michiganu je legenda, takže nechci, aby riskoval svou reputaci, kdyby si nebyl stoprocentně jistý tím, že do toho chce jít.“

Než stačí Cameron odpovědět, ozve se další příchodí hovor. Matka. „Volá mi máma. Dám vědět, jak to dopadlo.“ Aniž bych čekal na odpověď, ukončím hovor a přijmu druhý. „Ahoj, mami. Děje se něco?“

„Všechno je v pořádku. Jsme v letadle a Maverick se chtěl ještě rychle rozloučit, než budeme muset vypnout mobily.“

Přejdu do ložnice. „Dej mi ho k telefonu.“

Sedám si na postel. Ozve se šustění, po kterém následuje ten nejkrásnější zvuk na světě. Hlas mého syna. „Hádej co, tati! Děda mi koupil *další* zmrzku!“

„Další?“ vydechnu. Ten kluk hltal v uplynulém týdnu havajskou zmrzlinu dvakrát denně.

„Děda říkal, že to je moje poslední hulá.“

Bože, miluju tyhle Maverickovy roztomilé výrazy. „Děda ví vždycky všechno nejlíp. Tak si užij svoje poslední ‚hulá‘, kamaráde.“ S rodinou jsme se rozhodli, že jeho chybičky ve výslovnosti nebudeme opravovat. Jak řekla moje máma, brzy z toho vyroste a pak se nám po tom bude stýskat.

„Babička říkala, že si v letadle můžu pustit na jejím iPadu film, tak se podívám na *Auta*.“

„Zdá se, že budeš mít zábavný let. Mám tě rád, Mave.“

„Taky tě mám rád, tati.“

Ach, mé srdce. Ta kouzelná slůvka od mého syna mě nikdy neomrzí. „Nezavěšuj, prosím. Dej mi ještě babičku.“

Opět slyším šoupání nohou a potom hlas mojí mámy. „Jen na vysvětlenou, nebyla jsem u toho, když mu tvůj otec tu zmrzlinu kupoval. Kdybych tam byla, té šílenosti bych zabránila.“

„Ale no tak, mamí. Bylo to jeho poslední ‚hulá‘.“

Máma se rozesměje. „To si zapisu do deníku.“ Pečlivě zapisuje do deníku všechny roztomilé věci, které říká a dělá její první vnuk, stejně jako si tyhle deníky vedla i o svých třech synech. „Mav před chvílí řekl něco, co taky stojí za zapsání. Právě vyšel z...“

V telefonu se ozve hlášení z reproduktoru. „Ach! Zavírají dveře. Musím končit. Mám tě ráda, zlato.“

„Taky tě mám rád. Díky, že za mě vezeš Mavericka k jeho mámě. Nežádal bych tě o to, kdyby ta schůzka s trenérem nebyla tak hrozně důležitá.“

„Jsme rádi, že můžeme být se svým milovaným chlapečkem o samotě. Dej nám vědět, jak dopadlo to setkání na golfu, ano?“

„To víš, že dám.“

„Ještě jednou díky, že jsi rezervoval bungalovy pro celou rodinu. Všichni si to moc užili.“

„Bylo to báječné,“ souhlasím. „Neměli bychom čekat na další svatbu v rodině, abychom si to zopakovali.“

„No, musím přiznat, že se mi zamlouvá představa sejít se brzy znovu na *tvoji* svatbě.“

Protočím oči. Od té doby, co přišel Maverick na svět a ukázal mé matce, jak moc miluje být babičkou, nedovede odolat nutkání mi neustále naznačovat, jak touží po dalších vnoučatech. Samozřejmě nejlépe tak, aby se narodila plánovaně. A ještě lepší by bylo, kdyby se narodila do pevného vztahu. Ideálně v rámci manželství. Oba ale víme, že další vnouče přijme v jakémkoli případě, pokud to bude co nejdřív.

„Měl jsem za to, že jsi říkala, že se dveře zavírají.“

Máma si odfrkne. „Napíšu ti, až přistaneme a dorazíme k Vanesse.“

„Díky. Poděkuj jí za to, jak skvěle se stará o našeho kluka.“

„Vyřídím.“

Rozloučíme se a já s mobilem v klíně vyhlížím velkým oknem v ložnici na nedaleký oceán. Týden, který jsem strávil s Maverickem, mě ještě víc utvrdil v rozhodnutí uzavřít smlouvu s Thunderbolts. Faktem ale

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Odložené líbánky*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.